

Írta:

2012. június 12. kedd, 15:03

{jcomments on}

A Filmátvételi Bizottság vetítőjében folyamatosan peregtek a művek. Mégsem kerülhetett mindegyik a közönség széles rétegei elé! Mert egyes kópiákat a forgalmazók egyszerűen nem voltak hajlandók eladni. Ilyen volt például több alkotás, ami a legendás Charlie Chaplin (képünkön) nevéhez köthető. Aki a bevezetőt nem értené, jobb ha tudja: mindez öt évtizeddel ezelőtt történt.

Még aki benne élt a félévszázaddal ezelőtti korban, talán ő sem érti az akkor történések logikáját. Hát még azok, akik sokkal később születtek! Éppen ezért, legjobb lesz, ha beindítunk egy elképzelt vetítőgépet, amivel a kor történéseit próbáljuk megidézni. Méghozzá 1962. június 13-i. dátummal.

A korabeli pécsi források ugyan teljesen „megbízhatóak”, mert annak hiányában meg sem jelenhettek volna. Mégis, a mondatok néha értelmetlenek, de inkább értelmezhetetlenek. Vagy átviláglik belőlük, hogy valamit szerettek volna a kor szerzői eltitkolni, az olvasók elől.

A fővárosban, a Bártori utcában volt egy „titkos” mozi, ahová csak a bennfentesek juthattak be. Ott, a Filmátvételi Bizottság komoly szakemberei néztek meg olyan mozgóképeket, amik később valóban a filmszínházakba kerültek. Meg olyanokat is, amik nem jutottak át, az egyik leglényegesebb, legfontosabb rostán.

Minderről egy névtelen filmkritikus beszélt, aki egyben sajnálkozott, mert néha hetekig egy olyan filmszalagot sem tudtak befűzni a gépészek nekik,

Írta:

2012. június 12. kedd, 15:03

---

ami megvásárlásra méltó lett volna.

Kikerülhetetlen volt a csapda! Ugyanis, a példabeszéd során kiderült, Charlie Chaplin

egy-egy alkotásait a nyugati forgalmazók eleve, még felárral sem akartak odaadni „nekünk”, vagyis a szocialista tábornak. Az nem derült ki, akkor egyáltalán miért hozták be, illetve csak a legszűkebb elit élvezhette a látványt.

Az úgynevezett „haladó szellemű” munkák sem juthattak a keleti piacra, Európában. Azokra volt eladói stop, amik a kapitalizmust ostromolták, annak embertelenségeire világítottak rá. Megint nem világos, milyen módon jutottunk hozzá, egy-egy példányhoz, de sebaj!

Akadtak azonban a „szirupos, szerelmi történeteket” feldolgozó fajták. Azokból azonban – végképp érthetetlen módon, a szöveget lejegyző személy szerint – huszonnégy fért bele egy tucatba. Azokat viszont a mi ítéseink nem fogadták kitörő lelkesedéssel.

Végül, némi tanulságként emlékezzünk meg arról, milyen elvárásoknak kellett volna minimum megfelelnie egy olyan tekercsnek, ami minden tekintetben megüti a kor mércéjét. Legyen az tehát olyan amiben szépség, emberség leledzik, meg művészet. Aki azt megnézi, váljék kissé jobb emberré. Ezen elvárásokat 1962-ben, nagyjából 40-45 kiválasztott alkotás tudta, majdnem maradéktalanul teljesíteni. Szól a fáma!